

Ko je odhajal s planine v dolino, je rad brundal pred se: »Luka gre v Tivoli, ker ga srce boli, on pa je vedno sam«. A v resnici nikoli ni bil sam. Na planini je imel okrog sebe kup iskrenih prijateljev, doma pa čudovito družino, ki ga je razumela in mu stala ob strani, vse do odhoda.

V velikem številu smo se poslovili od njega, saj je res ogromno naredil za bajtarstvo in planino. Ob slovesu mu je Janez Vrenjak - Stegn zaigral v slovo. Njegova dela pa ostajajo tu na planini in v naših domovih.

Hvala Luku za ustvarjene umetnine, hvala vsem domačim in prijateljem bajtarjem, ki so prisluhnili in nam dali predmete in fotografije za razstavo. Hvala Planinskemu društvu Domžale, da smemo razstavljati v prostorih njihovega doma.

Luka Boštjančič

(1925 - 2004)
ljudski umetnik

Lepa planinska koča v lesu

Narejeno za uporabo

Izdalo in založilo:
PD »Bajtar« Velika planina, zanj predsednik Herman Benčan
Besedilo: Helena Plahuta
Zasnova: Vinko Poličnik, Viki Lešnjak, Brane Koprivnikar, Marko Costa, Tone Petek, Helena Plahuta
Fotografije: Helena Plahuta, arhiv Helene Plahuta in bajtarjev društva
Razstavljeni predmeti: last družine Boštjančič in bajtarjev našega društva
Priprava za tisk: Studio Dataprint d.o.o., Kamnik

Luka Boštjančič je bil bajtar na Veliki planini, odličen roko-delec in izdelovalec različnih predmetov iz lesa, železa, bakra, kovine... Doma je bil v Ljubljani, Pod Turnom 4, bolj znanim kot Švicarija, nad Tivolskim gradom, kamor se je preselil leta 1953. Z ženo sta si uredila stanovanje in ustvarila prijeten dom za svojo družino.

Bajtarska družna na Gojski planini

V svojem prostem času pa je rad zahajal na planino in v sezoni 1974/75 postal tudi bajtar. Zaradi njegove hudomušnosti so ga bajtarji z veseljem sprejeli medse in prijateljske vezi so ostale za vedno.

Vgravirano za spomin

Album za shranjevanje spominov

Županska veriga

Kdor ga je poznal, ve, kako velik pečat je dal temu življenju na Veliki planini, bajtarstvu in pvanvanju.

V naših spominih ostaja, kaj vse smo skupaj doživeli na tem čudovitem koticu sredi Kamniških gora. Na to so vezana mnoga doživetja. Bil je posebež. Trd, a z izredno veliko ironično dušo! Imel je smisel za vse lepo! Vidimo ga pred seboj, ko se oko ustavi na domiselnih in izvernih umetninah, ki krasijo koticke skoraj v vsaki bajti. Nanj spominjajo kovani pribor za peč, bakreni in železni okraski, pokal, medalje, pa županova veriga ter priznanja za posebne dogodke. Pokali so izrezljani z izrednim občutkom. Prde in rogovi, so izrezljani s posebno ljubeznijo do gora, saj jih v večini krasijo planike, to so nepogrešljivi spremljevalci našega bivanja tu gori. Postali so simbol bajtarske prisotnosti.

Darilo bajtarjev Gorski reševalni službi Kamnik ob njihovi 75-letnici delovanja

Lipov list - darilo prijateljem - 5.8.1990

Lukove rogove uporabljajo pastirji, lepo se podajo k njihovi pastirski opravi. Na sliki Franci Erjavšek-Roš.

Pogovor pred »parlamentom«

Poslanstva pastirjev in bajtarjev na tej naši Veliki planini so opisovali že mnogi pred menoj.

Med pastirji so živeli in ustvarjali Preskarjev Andrej, Debevčeva Zefa, Turkova Kati, Iva Šubelj-Kramar. Trniče še vedno delata Malijeva Rezka in Peter Erjavšek, zadnja leta pa še Tatjana Koželj, Helena Kropivšek in Andreja Bečan. Tako so na planini nastajale pisave, pa kropivčki, osovnik, torila, žlice, deže ... Kati je pisala pesmi in prigode, risala.

Med bajtarji pa je izstopal ing. arh. Vlasto Kopač, o njem smo leta 2013 pripravili spominsko razstavo. Miro Repič, je pisal in zbral pesmi - tako je nastala in bila izdana bajtarska pesmarica 100 planinskih pesmi. Nace Novak je izdal knjigo ob 60-letnici bajtarstva.

Album in rog za spomin

Tudi na Rakovem je njegovo delo cenjeno

